

З ТАЄМНОГО ЩОДЕННИКА ЕМІ

Привіт, це я, ваша Емі!

Ви самі знаєте, скільки всього за останній час відбулося. Таємний Клуб вирушив у небезпечну експедицію! Ми хотіли стати шукачами пригод, і маю сказати, що пригод у нас було по самі вуха. Відбувся наш перший спільний родинний похід, в який вирушили всі причетні до Таємного Клубу. Похід очолив професор Каганек, обравши для табору місце у глухому лісі, куди ми ледве добралися.

Хоча пані Лаура і протестувала, ми милися в холодній воді у річці й чистили посуд піском. Спали просто неба, а ще в нас не було інтернету. Ми взяли з собою обмежену кількість речей — майже так самісінько, як у літаках дешевих авіаліній, що не дуже припало до смаку нашим мамам. А професор аж потирив руки!

Ми добиралися до місця окремими групами, кожна мала свою назву і прапор. То була справді крута ідея, а знаєте чому? До моєї команди «Роза вітрів», у яку входили, ясна річ, тато з мамою, також приєднався Луцек! Це мій сусід із другого поверху, ви ж його пам'ятаєте? Колись він намагався обіграти мене у румікуб. Але не розрахував своїх сил, бо ж майстриню перемогти годі! Проте під час нашого походу я переконалася, що Луцек — справжній джентльмен! У дорозі він почастував мене своїм другим сніданком і хотів допомогти мені нести важкі речі. Але це вже нізащо! Я керівничка Таємного Клубу Супердівчат і справді можу з усім впоратися сама. Що я і зробила.

Професор цілий час давав нам якісь вказівки, і це дуже утруднювало нашу мандрівку. Мені зовсім не дивно, що останнім часом у нього із Франеком немає жодних геніальних винаходів, якщо обоє все так ускладнюють. Але про винаходи я вам ще розповім.

Свої вказівки професор або зашифровував абеткою Морзе, або писав звичайною мовою, і вони були дуже й дуже заплутані. Навіть мій тато їх не розумів, через що ми один раз заблудилися. Саме тоді Луцек проявив здоровий глузд і врятував усіх нас!

Ми отримували координати місць, куди мали добратися, а ще розшукували дорогою заховані листи з потрібними даними. Ось так ми й потрапили до села Сальце, що лежало десь за тридев'ять земель. У цьому

селі сто, а може, й двісті років тому стояв величний замок. Сьогодні від нього залишилася хіба що купка каміння, яке навіть порядними руїнами годі назвати. Але саме там ми переконалися, що наш похід не даремний, бо ми знайшли СКАРБ! Круто!

А тепер ще трохи про Луцека. Хоча ми не прийняли його до Таємного Клубу Супердівчат, він нам дуже допоміг. Мушу сказати, що в Таємного Клубу Супердівчат було таємне завдання, яке ми мали виконати під

час цього походу! Ми хотіли першими дістатися до руїн і знайти захovanу в підземеллях книгозбірню однієї князівни, що дуже любила читати. Ви не повірите, кому заманулося нас випередити! Це спало на думку Флоринії мамі! Я би не здивувалася, якби до такого додумалася Анеліна мама, яка колись була гарцеркою* і власноруч вишила прапор команди «Ластівки». А пані Лаура — вона ж навіть мурашок боїться! Зате Луцек взяв із собою саперну лопатку, і саме завдяки цьому ми змогли знайти скарб.

Уся експедиція була би суперуспішна, якби нас не спіткала невдача! Ми вже майже вистежили духа князівни, але тут втрутився професор Каґанек, що вирішив побути приви́дом. Дорослі часом такі непередбачувані! І думають, що ми, діти, нічого не тямимо!

Нам слід якось з'їздити до Сальця ще разок і побачити, що ж далі сталося з нашим скарбом. Ми би могли навідати монаха, який розповів нам про таємницю руїн. Перевірили би, чи вже викопали й відреставрували бібліотеку князівни. Я також знаю, що ми б остерігалися нової зустрічі зі зграєю гусей, що хотіли напасти на нас на сільській дорозі.

А зараз ми займаємось екологією у школі. Гадаю, що це чудова тема для Таємного Клубу Супердівчат. Ми будемо боротися за нашу планету!

Ага... і ще дещо на тему винаходів. Я досі вам не хвалилася, але в мене повно чудових ідей про те, як поліпшити життя. Найбільше мені хочеться винайти таку особливу ручку, що передавала б інформацію прямо в пам'ять. Вона би сканувала все те, що ми записуємо, і відразу завантажувала б записи в довготермінову пам'ять. Це було би суперкруте вирішення проблеми! Ми б заощадили дуже багато часу на навчання! Уявіть лишень, скільки би користі мав від цього Таємний Клуб Супердівчат! Ми б могли втілити в життя удвічі більше таємних операцій, а також розкрити значно більше таємниць. Мабуть, мені слід підкинути цю ідею професорові. Може, він візьметься до роботи над винайденням такої ручки? Звісно, коли вже завершить усі екологічні проекти.

* Гарцери — польські пластуни, скаути. — Прим. ред.

МИ ЗА ЕКОЛОГІЮ, АБО ДРУГЕ ЖИТТЯ ВІДХОДІВ

Найбільше я люблю п'ятницю. Не лише тому, що у п'ятницю в нас менше уроків, ніж в інші дні, і не тому, що ми йдемо до басейну. Саме у п'ятницю в нашій школі часто відбуваються різні цікаві події. Два тижні тому в п'ятницю якийсь хлопець-першокласник нехотячи замкнув сам себе у класі. Його збіглося рятувати пів школи. А решта пів школи тішилося, бо через це скасували останній урок. У нас не було природознавства, і мої однокласники дуже раділи. Пані директорка вже збиралася викликати пожежників, щоб урятувати першокласника, бо нічого не допомагало і двері вперто не хотіли відчинятися. Я ж почала думати, чи не причетний до

цього якийсь могутній чарівник. Але врешті-решт наш вахтер — отой, що фанат футболу, — розігнався і з усіх сил копнув двері. Вони розчахнулися, і хлопець був урятований. Ті, що стояли найближче, розповідали: коли двері було виважено, герої цієї події сидів собі на килимі в навушниках і роздивлявся книжки про «Майнкрафт»*. Книжок перед ним лежала ціла гора. Ось що означає бути бібліофілом**!

Ну а наступної п'ятниці у нас має відбутися майстерня — на тему, яка досі залишається цілковитою таємницею. Ми схвильовано чекаємо, коли ж про все довідаємося. Звісно, у нас є різні варіанти.

Це питання ми обговорювали навіть у Таємному Клубі Супердівчат. На жаль, у Франека воно не викликало жодного ентузіазму.

— Гадаю, що Таємний Клуб має обговорювати те, що стосується всіх, — обурено мовив він. — Крім того, хочу вам нагадати, що я навчаюся в іншій школі й не набридаю вам розповідями про наші проекти.

* «Майнкрафт» — популярна гра, завдання якої — складати блоки й шукати пригоди.

** Бібліофіл — книжковий фанат, людина, що збирає книжки.

Флора того дня була особливо зла:

— Тут я тобі можу порадити одне: бери й переходь до нашої школи. Я чула, що класи мають збільшувати.

Я давала їй знаки, щоб вона вгамувалася, аж тут втрутилася Фаустина:

— Не сердься. Просто ця майстерня викликає дуже багато емоцій, — захищала нас вона. — Ми вже вмираємо з цікавості.

Отож, хоча Франек і далі протестував, ми знову почали захоплено все обговорювати.

Франек врешті-решт здався і поринув у читання товстелезної книжки про космос.

— У мене немає ніяких майстерень, зате є напрочуд цікава книга, — пирхнув він і перестав із нами розмовляти.

Зрештою, нам це було дуже навіть на руку.

— Сподіваюся, що на цій майстерні ми навчимося робити оригінальну біжутерію, — мовила Анела і на radoщах плеснула в долоні. — Моя тітонька привезла мені кілька браслетів з Марокко. Я від них просто у захваті!

— А я би хотіла, щоб якась майстерня була присвячена архітектурі, — сказала Фаустина. — Старшокласники вже виготовляли макети різних будівель, і було би так гарно створити свій будиночок.